

[Kjær Rasmussen.]

havde allerede fremsat forslag om 4 ugers ferie — og hr. Erling Dinesen sagde næsten, at VS var de rene sinker, fordi vi lod de 3 uger stå. Det er da rigtigt: der står de 3 uger i ferieloven, og dem har vi ikke foreslået ændret. Men jeg må lige henvende mig til hr. Erling Dinesen med den enkelte bemærkning, at allerede i december 1967, mens hr. Erling Dinesen var arbejdsminister — på falderebet ganske vist — foreslog nogle af os fra SFs side, at der skulle indføres 4 ugers ferie. Men dengang var hr. Erling Dinesen ikke hjemme, da sagde hr. Erling Dinesen, at det skam var en sag mellem arbejdsmarkedets parter. Hvad der altså ikke kunne lade sig gøre i 1967 for socialdemokratiet som regeringsparti, kunne altså godt lade sig gøre nu i oppositionsperioden; så kan enhver jo vurdere troværdigheden.

Hr. Winther siger, at unge under 18 år næppe vil acceptere, at i det øjeblik, de fylder 18 år, skal deres ferie nedskæres. Ja men det er der sandelig ikke tale om. Det, der er tale om, er, at de grupper, som er omfattet af ferieloven, skal have deres ferie forlænget. Der er altså ikke tale om, at skoleelever osv. nu skal til at have deres ferie nedsat.

Hr. Niels Andersen siger, at det er tydeligt, at forslagene er fremsat af uansvarlige medlemmer af folketinget. Jeg synes nu, hr. Niels Andersen skulle tænke lidt over, hvem det egentlig er, han er ansvarlig over for, idet han afviser dette forslag, for det er da i hvert fald ikke arbejderparten; som har hr. Niels Andersens interesse i denne omgang.

Hr. Valbak — ja, jeg må jo takke hr. Valbak og i øvrigt også hr. Villy Christensen, som gav udtryk for, at de ville diskutere disse ting videre, og jeg forstod det sådan, at man ville gøre det i et udvalg.

Må jeg sige til hr. Villy Christensen, at jeg synes, det var hjertegribende at høre nogle af hans betænkeligheder ved forslagene om skifteholdsarbejde. Hr. Villy Christensen sagde, at de var urealistiske, og henviste til den samfundsøkonomiske situation. Må jeg ikke bede socialistisk folkepartis ordfører om at læse lidt Marx, for så ville han nu næppe udtrykke sig, som han gjorde her i dag, og i den grad tage kapitalen til hjertet.

Hr. Villy Christensen var også utilfreds med, at vi ikke havde skrevet noget om

samlebånd. Må jeg henlede hr. Villy Christensens opmærksomhed på bemærkningerne til lovforslag nr. 112; dér står netop samlebåndsproblemet nævnt.

Fru Hanne Reintoft siger, at selve skiftet er afgørende. Så vidt jeg har kunnet se af undersøgelsen, står der nu altså, at det er den biologiske døgnrytme, som ændres under natarbejde. Vi er alligevel henne ved nathistorien dér.

Derudover nogle mere generelle bemærkninger. Egentlig burde det have været overflødigt, at jeg skulle argumentere yderligere for vort forslag om treskiftsarbejdets afskaffelse. Der foreligger som sagt en undersøgelse, som uden omsvøb fortæller os, at treskiftsarbejde er sundhedsfarligt, og på den baggrund burde arbejde af en sådan karakter naturligvis forbydes dér, hvor det overhovedet er gør ligt. På andre områder tillader man jo da f. eks. ikke at folk bliver slået ihjel eller invalideret med fuldt overlæg.

Det meget interessante i hele denne sag er jo, at for den ene af de to omtalte undersøgelser vedkommende, nemlig fabriksundersøgelsen, har dens resultat været kendt, som jeg før har nævnt det, i samfulde 17 år. I 17 år har folketinget, LO og Arbejdsgiverforeningen vidst, at treskiftsarbejdet havde yderst uheldige følger for en stor del af de involveredes helbredstilstand, men alligevel har man altså ikke foretaget sig noget som helst. Tværtimod er det vores indtryk, at man har gjort, hvad man kunne for at dysse diskussionen ned, for man vidste naturligvis godt, at der ville rejse sig et ramaskrig, dersom treskiftsarbejdets skadelige virkninger virkelig blev kendt. Trods alt begår man jo dog ikke selvmord, hvis man er ved sine fulde fem.

Vi har selvsagt måttet interessere os for årsagen til, at de såkaldt ansvarlige politikere og organisationsfolk i 17 år har tilladt en helbredsundergravende arbejdsform, for man kunne jo for længst have gennemført sådanne ændringer i lov om almindelig arbejderbeskyttelse, at dette var blevet forbudt eller begrænset mest muligt. Når sådanne foranstaltninger imidlertid ikke er blevet truffet, er årsagen selvfølgelig den, at de ville være ubekvemme for det kapitalistiske samfund. For hvad har dette samfund eller rettere arbejdsgeberne brug for? Ja, de